

[Anne Birgitte Lundholt]

Vores forslag vil samlet give flere job i den private sektor og vil mindske statens underskud. Hovedindholdet i ændringsforslagene skal jeg gennemgå i hovedpunktform for at gøre det helt klart, hvad det er, regeringen har nægtet at forhandle med os om, hvad det er, regeringen har sagt nej til.

For det første: En genindførelse af nulvæksten i de offentlige udgifter, og – igen til fru Pia Gjellerup – ved at fjerne udgiftsløftet fra 1993 til 1994. Det betyder, at der ikke i vores forslag er lagt op til massefyringer i det offentlige eller andet, som blev nævnt fra anden side under førstebehandlingen, men at vi er af den opfattelse, at den danske skatteyder simpelt hen ikke kan klare flere belastninger, det vil sige nye offentlige udgifter. De tiltag, som måtte være fornuftige, og som kræver finansiering, må og skal selvfølgelig finansieres igennem omprioritering af de allerede nu oprævede skattemidler.

Det andet forslag går ud på, at beskatningen af private virksomheder og personer skal sænkes ved at afskaffe CO₂-afgiften og de erhvervsbelastende elementer i skattereformen, som regeringen gennemtrumfede i sommer. De – jeg vil næsten sige religiøst betonedede – skatteforslag, som bl.a. CO₂-afgiften er udtryk for, er kun til skade for dansk beskæftigelse.

Det Konservative Folkeparti ønsker også, at der skal ske en omlægning fra direkte skatter til grønne afgifter, men vel at mærke fulgt op af, at de offentlige udgifter sænkes, i takt med at indtægten går ned fra de grønne afgifter. For hvis der er mening i det, er indførelsen af en grøn afgift ensbetydende med, at hvis forbrugerne følger miljøkravene, sparer de eller bruger noget andet, og dermed vil de grønne afgifter langsomt afskaffe sig selv. For jeg går da ud fra, at også regeringen mener, at de grønne afgifter skulle have et miljømål og ikke være et rent skattemål. Det betyder også, at vi er af den opfattelse, at disse afgifter – hvis man ikke skal flytte miljøarbejdsløsheden rundt i Europa – kun kan indføres på internationalt niveau, som et minimum på EU-niveau. Derfor er det vores opfattelse, at CO₂-afgiften burde afskaffes. Vi ønsker ikke, at Danmark skal være direkte dum. Vi er jo et af de lande, der allerede er længst i miljøspørgsmål, men der er ingen grund til at score oplagte selvmål. Den danske forbruger og den danske arbejdsløse betaler

med jobbet, de andre lande skraldgriner ad det naive Danmark, og vi har ingen pression tilbage i Fællesskabet.

Det tredje forslag går ud på, at lønmodtagerne med indestående i LD får adgang til gradvis at hæve deres penge. Det er korrekt, at det er et forslag, der har basis i en idé, i en – man kan jo kalde det – holdning, som Det Konservative Folkeparti har, nemlig at man principielt selv skal kunne vælge, hvor ens opsparing skal stå, og at statslig tvang til deltagelse i centrale fonde aldrig har været en del af konservativ politik. Derfor er det et oplagt valg. Vi mener, at det i en situation, hvor der – og det er vi enige med regeringen i – tiltrænges en saltvandsindsprøjtning til økonomien rent forbrugsmæssigt, er en god åbning i at tage fat på disse LD-midler, som alligevel skal frigives i løbet af en årrække. Mange vil selvfølgelig vælge at lade pengene stå, nogle vil flytte dem til anden form for opsparing, mens andre igen vil flytte dem over til forbrug og dermed selvfølgelig gavne den forbrugsstigning, som vi alle sammen ønsker skal komme næste år. Vi har samtidig i forslaget sørget for, at det sker i et tempo, så at det danske aktiemarked ikke skal blive slået i stykker ved, at hele udtrækket kommer på én gang.

Det næste forslag er et forslag om at indføre fradrag for udgifter til reparation og vedligeholdelse af boliger og til hjemmeservice. Det er ulogisk, at en lønmodtager først skal beskattes med i år helt op til 68 pct., næste år lidt mindre, af den krone, der siden udbetales til en person, der igen beskattes med samme høje beløb. Det har i mange år været Det Konservative Folkepartis opfattelse, at fradragsretten er både logisk og reel. Samtidig giver det mulighed for den forøgelse af beskæftigelse i serviceerhvervene, som regeringen også efterlyser i sin erhvervsredegørelse. Den såkaldte skatte-kile rammer lige præcis ned på det punkt, hvor regeringens økonomer erkender den skal være, for at det kan få fuld effekt på beskæftigelsen. Jeg kan henvise til samordningsministerens glimrende analyser heraf. Samtidig betyder det, at vi afskaffer en bureaukratisk tilskudsordning, der er medvirkende til at puste de offentlige udgiftsbudgetter op, hvor vi dog med hensyn til vedligeholdelsen selvfølgelig vil erkende, at vi har været med til at indføre den, da vi ikke kunne komme igennem med fra-